

Километъръ и половина въ минута е една обикновена скоростъ. Много спортни гължби летятъ съ скоростъ до 100 и повече клм. въ часъ. Единъ американски „шампионъ“ прави 113 клм. въ часъ при разстояние 450—500 клм.

Гължитѣ рѣдко летятъ къмъ своя домъ по права линия; тѣ избиратъ най-удобния пжтъ, като избѣгватъ силния вѣтъръ и предпочитатъ по-низки мѣста. Гължитѣ могатъ да бждатъ задържани по пжтя си отъ буря; често биватъ нападани отъ разни хвъркати хищници и застреляни отъ ловци. Ала когато на гължитѣ се удаде да избѣгнатъ тѣзи опасности, тѣ непременно долитатъ до своя гължбарникъ.

Тия птици сж силно привързани къмъ своя домъ. Имало е случаи, когато гължби сж попадали въ чужди вагонъ, гдето имъ подрѣзвали крилата, за да не могатъ да хвъркатъ, ала много често такива гължби, като имъ порастнатъ крилата следъ нѣколко седмици, пакъ прелитатъ до своя гължбарникъ. Известенъ е дори случай за възвръщане на гължбъ у дома си, като е отсъствувалъ цѣла година. Другъ гължбъ, лишенъ отъ възможността да хвърчи, бѣгалъ 3 клм. до своя домъ.

Най-добрата възраст за спортния гължбъ е тригодишната, ала въ състезания участвуватъ и гължби на възраст до седемъ и дори до десетъ години. Сега единъ шампионъ е вече на 18 години, и все още лети. Това, разбира се, е изключение.

Тренировката на гължитѣ започва въ твърде ранна възраст. На далечни полети гължитѣ не се пушатъ изведнажъ, а постепенно, като се увеличава разстоянието. Едновременно ги приучватъ къмъ летене нощно време и въ лошо време. Освенъ това гължитѣ се приучватъ самостоятелно да си отварятъ вратичката на гължбарника, което е особено важно. Гължитѣ прилитатъ уморени и нервни, и присѣтствието на човѣкъ